

Sygnatura akt VI Ka 340/21

Warszawa, dnia 9 stycznia 2023 r.

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Beata Tymoszków

protokolant: Natalia Szewczak

4. przy udziale Prokuratora – Waldemara BAsteckiego

5. po rozpoznaniu dnia 9 stycznia 2023 r. w Warszawie

6. sprawy

7. Z. W. syna J. i A. z domu D.

8. urodzonego (...) w N.

9. oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk

10. M. W. syna J. i A. z domu D.

11. urodzonego (...) w N.

12. oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

13. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

14. od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

15. z dnia 30 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 764/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec Z. W. kary roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby roku (jednego roku), zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu na piśmie o przebiegu okresu próby – raz na sześć miesięcy;

- z opisu czynu przypisanego M. W. eliminuje stwierdzenie, iż czynu tego dopuścił się „będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności” przyjmując, iż czynu tego M. W. dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwo z art. 282 k.k., za które skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 9 stycznia 2009r. w sprawie II K 704/08 na karę 3 lat pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym wydanym w dniu 30 listopada 2011r. przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie II K 464/11 i tak przypisany M. W. czyn kwalifikując z art. 158 § 1k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , wymierza temu oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza okres jego zatrzymania od 23 maja 2016r. do dnia 25 maja 2016r.;

II. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty sądowej za obie instancje kwoty: 180 złotych - od Z. W. oraz 300 złotych – od M. W. oraz obciąża ich w części wydatkami postępowania w kwotach po 140 złotych;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 1446,48 zł. (jeden tysiąc czterysta czterdzieści sześć złotych 48/100) obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. W. oraz podatek VAT, a także kwotę 36,00 zł. (trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 340/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 30 grudnia 2020r. sygn. akt. II K 764/16			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
X obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
X na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	X	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1	M. W.	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną	Karta karna	1044-1045
2.1.1.2.	Z. W.	Oskarżony nie był karany	Karta karna	1042
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1. 2.1.1.2	Karty karne	Dokumenty sporządzone przez powołany do tego organ i nie kwestionowane przez strony		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH				

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1) mająca wpływ na treść wyroku obraza prawa procesowego, to jest art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych, określających regułę dowodzenia winy i zastąpienia ich przez domniemanie winy oskarżonych,</p> <p>2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że obaj oskarżeni pobili P. W. i K. L. (1), podczas gdy uważna analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że stwierdzenie to zostało oparte na sprzecznych i wątpliwych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	zeznaniach świadka K. W.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Pomimo, że podniesiono w niej dwa zarzuty, sąd odwoławczy odnie się szczegółowo do pierwszego z nich (obraza prawa procesowego), bowiem drugi (błąd w ustaleniach faktycznych) ma charakter wtórny wobec pierwszego z zarzucanych uchybień - jest jego konsekwencją. Zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 3 k.p.k. należy bowiem formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy, trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub</p>			

zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku). Gdy skarżący dopatruje się przyczyny błędnych ustaleń w obrazie przepisów procesowych związanych ze sposobem ich gromadzenia, czy też oceny (np. w obrazie art. 7 k.p.k.), to powinien podnieść jedynie zarzut obrazy tych przepisów, a jako ich skutek (wpływ na treść wyroku) wskazać błędne ustalenia faktyczne (tak np. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa 53/21).

Treść omawianego środka odwoławczego wskazuje jasno, że błąd w ustaleniach faktycznych skarżąca upatrywała w wadliwej analizie zebranych w sprawie dowodów, a więc w istocie – w nieprawidłowym zastosowaniu art. 7 k.p.k. Zarzut ten był więc powieleniem z

uchybień opisanych w apelacji.

Trzeba także zaznaczyć, że przepisy art. 2 § 2 i art. 4 k.p.k. określają ogólne reguły postępowania karnego i nie mogą stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego.

Przepis art. 4 k.p.k. ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego - a więc nie może on samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień.

Wprawdzie obrońca zaznaczyła, że obraza art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. wiązać się miała z naruszeniem art. 7 k.p.k., ale w istocie odnosiła się jedynie do niewłaściwej oceny dowodów, której efekty naruszać miały reguły określone w art. 5 k.p.k.

Ujęcie obu tych przepisów w jednym zarzucie, dotyczącym tego samego oskarżonego i tego samego czynu, było także nieprawidłowe. Jak bowiem wielokrotnie wskazywano w orzeczeniach Sądu Najwyższego czy sądów apelacyjnych, przepisy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich właściwej oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. IV KK 497/22). Jeśli zaś skarżący podnosi zarzut nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, to zastosowanie reguły określonej w art. 5 § 2 jest w ogóle przedwczesne.

Wreszcie – zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający poddał ocenie niepełny materiał dowodowy ujawniony na rozprawie, nie rozważył wszystkich okoliczności z niego wynikających z zachowaniem reguły art. 4 k.p.k. ; ocenę tę przeprowadził nie uwzględniając wskazań wiedzy, zasad doświadczenia życiowego i racjonalnego rozumowania i ostatecznie – nie przedstawił swego rozumowania w taki sposób, by możliwe było ustalenie, jak doszedł do wniosków w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Żadne z tych uchybień nie wystąpiło w niniejszej sprawie.

Konfrontując zarzut obrazy art. 7 k.p.k. z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, że do każdej z kwestii podniesionych w apelacji sąd meriti odniósł się i uczynił

to respektując
wymogi tegoż
przepisu. Na tym tle
rozważania zawarte
w środku
odwoławczym jawią
się jako polemiczne,
będące wyrazem
subiektywnego
przekonania
skarżącego o
wartości dowodowej
poszczególnych
dowodów oraz
prawdziwości wersji
zdarzenia
lansowanej przez
oskarżonych.

Podkreślenia
wymaga, że sąd
orzekający
omawiając
wyczerpująco
konkretne dowody
czynił to jednak
w ich wzajemnym
powiązaniu, czego
skarżąca nie
dostrzega.

Zważywszy na
charakter zajścia
(jego dynamika,
wieczorowa pora,
element
zaskoczenia), trudno
znaleźć jeden
dowód, który by
pozwolił na
precyzyjne
odtworzenie
zdarzenia i ustalenie
roli oskarżonych. Ł.
analiza
poszczególnych
dowodów (zeznań K.
W., funkcjonariuszy
Policji, K. L.
(1), ale także
po części wyjaśnień

oskarżonych) na to jednak pozwoliła. Co znalazło wyraz w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Sąd dostrzegał przy tym zmienne czy momentami niepewne wypowiedzi świadków, ale tłumaczył je racjonalnie bądź to upływem czasu bądź powiązaniem czy znajomością z oskarżonymi, czy wreszcie – możliwością pomyłki. Szczególnie dokładnie Sąd odniósł się właśnie do wypowiedzi K. W. wyjaśniając, dlaczego mogła ona pomylić się co do faktu wysiadania przez Z. W. z pojazdu marki A (...), którym nadjechał jego brat – M. W. oraz O. O., a także dlaczego w pozostałym zakresie omyłka ta nie dyskwalifikowała jej wypowiedzi. Uwaga świadka była o tyle rozproszona, że w tym czasie jej nietrzeźwy brat awanturował się w związku z postawionym niedaleko quadem, była późna pora, ciemno. Świadek była zła na brata i chciała się

stamtąd oddalić. Nie musiała przecież być przygotowana na przyjazd samochodu i cały czas, w napięciu, obserwować drogę by ustalić, kto będzie znajdował się w aucie. Mogła zatem nie dostrzec Z. W. pojawiającego się na drodze obok samochodu, a zobaczyć go wtedy, gdy wysiadali z auta wszyscy mężczyźni, co następnie omyłkowo zinterpretowała. Za sądem I instancji powtórzyć trzeba, że fakt, iż znała wcześniej bardzo dobrze obu oskarżonych W. (nie tylko z twarzy, ale także postury czy głosu – bo przecież ich wielokrotnie obsługiwała) wyklucza możliwość jej pomyłki, skoro znajdowała się od nich w bliskiej odległości. To, że następnie przed sądem takiej pewności już nie miała tłumaczyć należy zarówno upływem czasu jak i tym, że przecież przebywa ona na tym terenie, gdzie mieszkają obaj oskarżeni i ich rodzice, jest im znana. Być może po znacznym upływie

czasu od zdarzenia jej zaangażowanie się zwiększyła. Złość na brata; fakt, że nie odniósł on w zajściu poważniejszych obrażeń.

Dodać do tego trzeba, że przecież M. W. nie kwestionował ani tego, że został powiadomiony o awanturze wywołanej obok jego domu, w którym wówczas przebywali starsi, schorowani rodzice ani też tego, że pod ten dom przyjechał. Podobnie Z. W. nie negował, że o owej awanturze wiedział, bo słyszał krzyki K. L.. Poza oskarżonymi, których pretensje tego pokrzywdzonego wprost dotyczyły (chodził on po ich terenie, zakłócał spokój ich rodzicom), żadne inne osoby nie miały powodu, by pobić K. L.. Z pewnością nie mogły być to osoby znajdujące się na polu, gdyż po pierwsze – uczyniłoby to już wcześniej, gdy tylko K. L. zaczął się awanturować jeszcze przed przyjazdem M. W., a po wtóre - ich towarzysz P.

W. również został pobity.

Co się tyczy zeznań znajdujących się na miejscu zdarzeń policjantów, to autorka apelacji przede wszystkim nie odnosi się do ich analizy przeprowadzonej przez sąd meriti, a ogranicza się do powtórzenia konkluzji z nich wynikającej – żaden z policjantów nie rozpoznał sprawców pobicia. Pomija przy tym ustalenia sądu, iż wtedy, gdy miało to miejsce, policjanci nie znajdowali się na drodze, lecz w pobliskim sadzie oraz na posesji oskarżonych. Z obu tych miejsc mogli ewentualnie usłyszeć jakieś odgłosy bicia czy szarpania, zobaczyć końcowy fragment zajścia, ale nie rozpoznać napastników. Ich przewaga liczebna i siłowa (vide: wizerunki oskarżonych) spowodowała, że pobicie to nie musiało trwać długo, aby nastąpiły skutki opisane w zarzutach.

Następnie funkcjonariusze Policji skupili się na

udzieleniu pomocy pokrzywdzonemu i być może nie chcieli prowadzić do eskalacji agresji, skoro nie byli pewni, kto konkretnie był aktywnym uczestnikiem pobicia.

Nie ma też racji obrońca twierdząc, że M. W. nie mógł dopuścić się przypisanego mu czynu, gdyż w tym czasie przebywał w P.. Gdyby bowiem tak było, K. W. nie mogłaby poznać marki i koloru auta, którym oskarżony przyjechał wraz z O. O. pod swój dom, co jest okolicznością bezsporną.

Lektura pisemnego uzasadnienia wyroku nakazuje za nadużycie uznać twierdzenie apelującej, jakoby „sąd w ogóle nie wziął pod uwagę zeznań pozostałych świadków i nie uzasadnił dlaczego” zwłaszcza, że nie wiadomo, których konkretnie świadków uwaga ta dotyczy. Przeciwnie – Sąd Rejonowy odniósł się do każdego dowodu ujawnionego na rozprawie głównej, choć nie każdemu

dał wiarę czy też nie uczynił tego w identycznym stopniu. Jednakże każdorazowo wyjaśnił powody tego stanu rzeczy, a są one w pełni przekonujące, a merytorycznie nie zostały podważone przez skarżącą. Zaznaczyć trzeba, że prawidłowe zastosowanie art. 7 k.p.k. nie oznacza przecież, by obowiązkiem sądu było danie wiary wszystkim przeprowadzonym dowodom i by wszystkie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Najczęściej, z powodu odmiennych wersji pojawiających się w procesie, byłoby to po prostu niemożliwe. Stąd też odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom i pominięcie ich przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, nie jest uchybieniem w postaci niepełnej oceny dowodów, pomijania okoliczności jakie z dowodów tych wynikały, czy też naruszeniem zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru

wiarygodności
niektórym z
przeprowadzonych
dowodów, przy
jednoczesnej
aprobacie i
uwzględnieniu
innych dowodów,
jest niczym więcej
niż realizacją
przysługującego
sądowi
orzekającemu
uprawnienia
wynikającego z
zasady swobodnej
oceny dowodów.

Z podobnych
względów trudno,
w ramach kontroli
odwoławczej,
odnieć się do
stwierdzeń o
„ewidentnej
dowolności w ocenie
materiału
dowodowego,
oparciu się przez
sąd meriti na
„sugestiach,
przypuszczeniach i
interpretacji” , jako
że skarżąca nie
podjęła w istocie
rzeczowej polemiki
z kwestionowanym
orzeczeniem. Bez
wskazania
konkretnie, jakie
„przypuszczenia czy
sugestie” niemające
oparcia w materialne
dowodowym
świadczą o
dowolności ocen,
obrońca
uniemożliwia
sądowi
odwoławczemu

<p>precyzyjne odniesienie się do tej argumentacji.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu , względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nietrafności zarzutów wniosek o uniewinnienie oskarżonych nie zasługiwał na uwzględnienie. Brak było również podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k.</p>			

<p>oraz z art. 440 k.p.k. (w zakresie konieczności uchylecia wyroku).</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1</p>	<p>Ustalenie - w trybie art. 440 k.p.k. - że M. W. przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach recydywy podstawowej, nie zaś multirecydywy z art. 64 § 2 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>W bogatym orzecznictwie na tle art. 440 k.p.k. wskazuje się dość jednolicie, iż błędne ustalenia sądu meriti co do wystąpienia okoliczności określonych art. 64 § 2 k.k., zwłaszcza przemawiające na niekorzyść oskarżonego, zawsze świadczą o rażącej niesprawiedliwości orzeczenia. Stąd też, pomimo braku zarzutu obrazy prawa materialnego, uchybienie to</p>		

należało skorygować z urzędu.

Przypomnieć należy, że tak w dacie popełnienia przez oskarżonego występku z art. 158 § 1 k.k., jak też w dacie orzekania przez sądy obu instancji obowiązywał przepis art. 64 § 2 k.k. w tym samym brzmieniu. Wynika zaś z niego, że jeśli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgroźcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może

ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

O ile dwa pierwsze warunki, to jest upływ 5 lat od odbycia łącznie kary roku pozbawienia wolności, zdają się obecnie nie budzić sporów interpretacyjnych, o tyle w różny sposób rozumiano trzeci z kumulatywnych warunków, to jest ponowne popełnienie umyślnego przestępstwa należącego do kategorii wymienionych w omawianym przepisie.

Rozbieżności te wiązały się z posłużeniem się przez ustawodawcę sformułowaniem „ponownie popełnia”, co część doktryny rozumiała jako warunek uprzedniego skazania sprawcy w warunkach art. 64 § 1 k.k. także za przestępstwo należące do jednej (czy wręcz – tej samej) kategorii przestępstw zamieszczonych w art. 64 § 2 k.k. Wydaje się,

że wątpliwości te ostatecznie usunął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 października 2021 r. (sygn. V KK 328/21), gdzie wskazał, że stosowanie przepisu art. 64 § 2 k.k. aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, iż sprawca przestępstwa skatalogowanego w tym przepisie, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary, popelnił ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) - to znaczy, ponownie popelnił przestępstwo należące do grupy przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu, ponownie popelnił przestępstwo z grupy typów czynów zabronionych objętych zbiorczym określeniem zwałcenia, ponownie popelnił przestępstwo rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przeciwko mieniu

popelnione z
użyciem przemocy
lub groźby jej użycia.
W wyroku tym
powołano się na inne
orzeczenie Sądu
Najwyższego (wyrok
z dnia 25 kwietnia
2019r., sygn. II
KK 271/18) , gdzie
stwierdzono wprost,
iż okolicznością
warunkującą
zastosowanie tego
przepisu nie jest
popelnienie
przestępstwa
podobnego do tego,
za które sprawca
został skazany w
warunkach
określonych w art.
64 § 1 k.k., lecz
ponowne
popelnienie przez
sprawcę skazanego
w warunkach
określonego w tym
przepisie rodzajowo
tożsamego
przestępstwa
wymienionego w
art. 64 § 2
k.k. Sąd Okręgowy
w składzie
rozpoznającym
niniejsza sprawę
podziela ten właśnie
pogląd, bowiem nie
tylko odpowiada
on podstawowej
wykładni ustawy
(to jest wykładni
językowej), ale także
respektuje
gwarancyjny
charakter normy
prawnej rodzącej
odpowiedzialność
karną. Skoro

zgodnie z art. 1 § 1 k.k. ponosi tę odpowiedzialność ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony określony ustawą, to należy dążyć do tego, by nie stosować wykładni rozszerzającej tam, gdzie prowadziłyby ona do surowszego potraktowania sprawcy.

Sformułowanie „ponownie” rozumiane jest dość jednoznacznie – oznacza powtórzenie tego samego, postąpienie tak samo. Taka wykładnia przepisu na gruncie sprawy niniejszej oznaczać musiała konieczność zmiany wyroku w odniesieniu do M. W..

Sąd Rejonowy odnotował wprawdzie, że był uprzednio skazany za występki z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wyrok Sądu Rejonowego w Ciechanowie, sygn. akt II K 704/08) na karę 3 lat pozbawienia wolności, objętą następnie węzłem kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy, z odbywania której został warunkowo

przedterminowo
zwolniony w dniu 06
marca 2014r. , po
odbyciu kary łącznie
powyżej jednego
roku, ale już
nie poczynił ustaleń
(bo nie dołączył
wspomnianego
wyroku) czy
występek ten
popelniony był z
użyciem przemocy
lub groźby jej użycia
czy też gwałtownego
zamachu na mienie.
W tym ostatnim
przypadku
przestępstwo to,
wprawdzie
skierowane
przeciwko mieniu,
nie mieściłoby się w
katalogu
określonym art. 64 §
2 k.k.

Następnie Sąd ten
pomiął, że
występek z art.
282 k.k. to
czyn zabroniony
godzący w mienie,
podczas gdy dobrem
chronionym
prawem w wypadku
przestępstwa z art.
158 § 1 k.k.
jest zdrowie i
życie człowieka.
Zakładając więc
nawet, że
przestępstwo z art.
282 k.k. zostało
popelnione z
użyciem przemocy
czy groźby (nie
zaś – gwałtownego
zamachu na mienie),
to wciąż oba te

przestępstwa należą do różnych kategorii wymienionych w art. 64 § 2 k.k., a zatem nie może być mowy o ponownym popełnieniu tego samego rodzaju czynu zabronionego.

W takiej sytuacji rozważyć należało, czy M. W. ponosi surowszą odpowiedzialność wynikającą z zastosowania art. 64 § 1 k.k. stanowi on bowiem, że jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zgodnie zaś z art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem

przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne. Z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie (sygn. akt II K 704/08) wynika, że został on popełniony przy użyciu groźby uszkodzenia ciała i pozbawienia życia. Z kolei obecnie przypisanego umyślnego występku oskarżony dopuścił się poprzez użycie przemocy wobec pokrzywdzonych – bijąc ich. Ze względu na to, że art. 64 § 1 k.k. nie zawiera wymogu „ponownego popełnienia przestępstwa”, jak to ma miejsce w wypadku kolejnej jednostki redakcyjnej, przyjąć należało, iż oba te występkę są przestępstwami podobnymi w rozumieniu wspomnianego przepisu. Uprzednio już wykazano, że oskarżony odbył karę powyżej 6 miesięcy pozbawienia

wolności, zaś czynu będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie dopuścił się po upływie dwóch lat od opuszczenia zakładu karnego (i po dwóch miesiącach od zakończenia okresu próby wyznaczonego w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem). Okoliczności te nakazywały przypisanie temu oskarżonemu popełnienia występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a co za tym idzie – złagodzenie wymierzonej mu kary do lat 2 (dwóch).

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

rozstrzygnięcie co do winy oraz orzeczonych nawiązek – wobec obu oskarżonych

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacji uchybienia nie zaistniały, bowiem sąd I instancji właściwie - z zachowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k. - ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie, materiał dowodowy i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne, a następnie wysnuł prawidłowy wniosek w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych. Wyniki swego rozumowania Sąd Rejonowy zaprezentował w wyczerpującym, w pełni odpowiadającym wymogom art. 424 k.p.k., pisemnym uzasadnieniu. Zgodnie z tym, co zostało przedstawione wyżej, odmienne stanowisko apelującego jest niewystarczającą podstawą do skutecznego podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez</p>	

<p>sąd orzekający, gdy te oparte zostały o ocenę dowodów pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Rozstrzygnięcie co do kary – wobec Z. W.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Wprawdzie autorka apelacji nie odnosiła się do wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych, ale kierując się treścią art. 447 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy dokonał kontroli instancyjnej orzeczenia również pod kątem wystąpienia przesłanki z art. 438 pkt. 4 k.p.k.</p> <p>Sąd uznał, biorąc pod uwagę niekaralność Z. W. (która to okoliczność istniała już podczas wyrokowania przez sąd I instancji, a więc jest niejako „utrwalona”), wpływ kilku lat od</p>		

<p>zdarzenia, że w odniesieniu do tego oskarżonego występują przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k., a w konsekwencji warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności. Sąd ustalił najkrótszy możliwy okres próby, gdyż jest on wystarczający dla zweryfikowania słuszności tej pozytywnej prognozy.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Koszty procesu	Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art.		

	634 k.p.k. obciążono oskarżonych kosztami procesu, nie znajdując podstaw do odstąpienia od stosowania zasady wynikającej z powyższych przepisów.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie co do winy		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
X na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	X	zmiana